

ПРОЛОГ

ДЖИНА РОЯЛ ***Вічіта, Канзас***

Джина ніколи не цікавилася гаражем.

Роками ця думка не давала їй спокою і щоночі билася під повіками, вихоплюючи її зі сну. *«Я мусила порозпитувати. Мені варто було все вивідати»*. Але Джина ніколи не ставила запитань, і зрештою оте незнання згубило її.

Зазвичай вона приходила додому о третій, утім, того дня чоловік зателефонував і сказав, що затримається на роботі через якісь надзвичайні обставини, тому саме їй доведеться забирати зі школи Бреді та Лілі. Для Джини це не становило проблеми, зовсім. Вона однаково встигла б упоратися з усіма хатніми клопотами і взятися до приготування вечері. Так мило, що Мел перепросив за вимушене порушення її розкладу. Він умів показати себе найкращим і найчарівнішим чоловіком у світі, тож їй хотілося чимось його потішити. Джина навіть знала, чим саме. Приготувати його улюблену страву — печінку із цибулею, а подати з відмінним піно нуар, яке вже стояло на її кухонній стійці. Вечір вони мали провести разом: умоститися

з дітьми на канапі й подивитися кіно. Можливо, оту супергеройську новинку, про яку постійно торочила малеча (хоча Мел зазвичай ретельніше ставився до вибору фільмів). Лілі згорнулася б теплим клубочком у Джини під бочком, а Бреді розтягнувся б на таткових колінах, поклавши голову на бильце канапи. Почуватися затишно в такій ситуації могли хіба що дуже піддатливі діти, але ж їхній татко понад усе любив бавити час у родинному колі. Ну гаразд. Понад усе йому подобалася деревообробка — сімейні вечори були на другому місці. Джина сподівалася, що сьогодні він не шукатиме приводу вислизнути з дому й податися до своєї майстерні.

У них було цілком нормальне життя. Комфортне. Хоча й не ідеальне, звісно. Та хто може похвалитись ідеальним шлюбом? Принаймні Джину все влаштовувало. Переважно.

Вона полишила дім усього на пів години. Саме стільки часу знадобилося на те, щоб дістатися школи, забрати дітей і швиденько приїхати назад. Але коли вона завершила за ріг свого кварталу й побачила блимання сигнальних вогнів, у голові одразу зблиснуло: *«О боже, невже десь пожежа?»*. Таке припущення насправду налякало її, а проте думка, що запала вже за мить, була егоїстичною: *«Тепер я достоту не встигну приготувати вечерю»*. Дрібничка, та все ж неприємна.

Усю вулицю перекрили. За загородженням Джина нарахувала три поліційні автівки. Їхні пробліскові маячки заливали навколишні одноповерхові будинки, схожі як дві краплі, криваво-червоним та синцево-синім миготливим світлом. А далі зачаїлися карета швидкої допомоги й пожежна автівка — вочевидь, бездіяльні.

— Мамо! — перелякано вигукнув із заднього сидіння семирічний Бреді. — Мамуню, що трапилося? Це ж *наш* будинок? Там що, *пожежа*?

Щоб усе роздивитися, Джина пригальмувала, і тоді автівка поповзла равликом. Газон всуціль переорали, галлявину з півниками витоптали, кущі поламали. Побита поштова скринька валялася в стічній канаві.

Їхня скринька. Їхній газон. Їхній будинок.

Увінчував цю смугу руїн бордовий кросовер. Його двигун досі шипів, випускаючи пару, а сам він наполовину визірав із цегляної стіни гаража (*Мелової майстерні*), прихилившись, мов той п'яничка, до купи сміття, що колись була частиною їхнього міцного будинку. Джина завжди вважала, що дім у них дебелий, надійний, *нормальний*. Однак виригана купа цегли й потрощеного гіпсокартону мала геть непристойний вигляд. І здавалася вразливою.

Джина уявила, як отой кросовер перестрибує бордюр, змітає поштову скриньку, пролітає двором і протаранює гараж. І щойно ця картина постала перед її внутрішнім зором, як нога вдарила по гальмах, і від різкої зупинки кожна кісточка в хребті струсилася.

— Мамо! — заверещав Бреді майже у вухо Джині, і вона інстинктивно приклала пальця до губ, закликаючи його помовчати.

Десятилітня Лілі, яка сиділа в пасажирському кріслі спереду, висмикнула з вух навушники й подалася вперед. Від вигляду пошкодженого будинку в неї щелепа відвисла й очі на лоба полізли. Але вона нічого не сказала.

— Вибач, — промовила Джина, заледве усвідомлюючи сказане. — Тут якась халепа, синку. Лілі? З тобою все гаразд?

— А що сталося?

— *З тобою все гаразд?*

— Так! Що сталося?

Джина не відповіла. Її увага знову перемкнулася на будинок. Руйнування навіювали химерне відчуття — начебто

її роздягли й обдерли до нитки. Дім завжди був для неї фортецею, створеною для захисту від будь-яких загроз, а зараз ця ілюзія розсипалася на друзки. Безпека виявилась оманною, не міцнішою за цеглу, деревину й гіпсокартон.

Ситуацію погіршували сусіди, що висипали на вулицю й нумо витріщатись і язиками плескати. Серед них була навіть стара місис Міллсон, колишня вчителька, а нині пенсіонерка, яка майже ніколи не полишала своєї оселі. В усій околиці її знали як пліткарку й базікало, бо вона не соромилася просторікувати про особисте життя тих, хто опинявся в полі її зору. Зараз вона стовбичила у вицвілому халаті, навалившись на ходунці, а пліч-о-пліч із нею стояла денна медсестра, й обидві мали щиро захоплений вигляд.

Помітивши, що до неї прямує поліціант, Джина квапливо опустила вікно й проказала з вибачливою усмішкою:

— Офіцере, отой будинок, де застряг кросовер, — він мій. Можна припаркуватися? Мені треба оглянути пошкодження й зателефонувати чоловікові. Це просто жах! Сподіваюся, водій відбувся легким переляком... Він що, п'яний був? Очевидно ж, що тут небезпечно повертати.

Поки вона говорила, обличчя поліціанта перемінилось: машкара байдужості спала, поступившись місцем зосередженості. Причини Джина не розуміла, але не сумнівалася, що то не на добро.

— Ваш будинок, кажете?

— Саме так.

— Як вас звати?

— Роял. Джина Роял. Офіцере...

Відступивши на крок і поклавши долоню на руків'я пістолета, він затребував:

— Вимкніть двигун, шановна, — і тут-таки наказав колезі, що саме підбіг до нього: — Приведи слідчу. Мерщій! Джина облизала губи.

— Офіцере, може, ви не зрозуміли...

— Шановна, вимкніть двигун *негайно!* — це вже був украй суворий наказ, тож Джина заїхала на стоянку й обернула ключ запалювання. Мотор занурився в тишу, яку порушував хіба що гул віддаленої розмови між допитливими роззявами, скупченими на хіднику. — Покладіть обидві руки на кермо. Не робіть різких рухів. У вашому багажнику є зброя?

— Ні, звісно, немає. Містере, зі мною діти!

Він не забрав рукі з пістолета, і Джину затопив гнів. *«Безглуздя якоесь. Вони нас із кимось плутають. Я нічого не зробила!»*

— Шановна, спитаю вас іще раз: маєте якусь зброю?

Його грубий тон звів її обурення нанівець, наповнивши душу крижаною панікою. На секунду Джині заціпило, та врешті-решт вона спромоглася вичавити із себе:

— Ні! Нема в мене ніякої зброї! Нічого такого.

— Щось трапилося, мамуню? — тривога додала голосу Бреді різкості. — Чому дядьки-поліціанти такі злі на нас?

— Нічого не трапилося, сонечко. Усе буде добре. — *«Покладіть руки на кермо... руки на кермо...»* Вона відчайдушно хотіла обійняти сина, але не наважилася. Звісно, її вдавано солодкі інтонації не обдурили його. Вона й сама собі не повірила. — Просто посидьте тут, гаразд? Нікуди не ходіть. Обоє — *звідси ні ногою.*

Лілі втупилась у поліціанта за вікном.

— Він збирається застрелити нас? Він стрілятиме?

Авжеж, усі вони бачили відеосюжети, де людей застрілюють — невинних людей, які просто зробили необачний рух, бовкнули щось не те, опинилися не в той час не в тому місці. Тож Джині яскраво уявилося, як її діти гинуть і вона не в змозі нічого зробити, щоб урятувати їх. Яскравий спалах, крики, темрява.

— Та ну, ніхто не збирається у вас стріляти! Котики, будь ласка, *нікуди не ходіть!* — Відтак вона розвернулася до поліціяннта: — Офіцере, прошу. Ви лякаєте їх. Я гадки не маю, що тут сталося.

Тим часом за загородження ступила жінка із золотавим поліційним значком на шії. Обличчя в неї було змореним, очі — темними й суворими. Миттєво оцінивши ситуацію, вона проминула офіцера й попростувала до Джининоного вікна.

— Місис Роял? Джина Роял?

— Саме так.

— Ви дружина Мелвіна Рояла?

Він ненавидів, коли його так називали. Завжди просив звертатися до нього скорочено — Мел. Але Джина розсудила, що зараз не час казати про це поліціянті, тому просто кивнула у відповідь.

— Я слідча Салазар. Будь ласка, вийдіть з автівки. Руки тримайте на видноті.

— Мої діти...

— Вони можуть залишатися там, де були дотепер. Ми подбаємо про них. Прощу, виходьте.

— На бога, що сталося? Це ж *наш* будинок! Божевілля якесь. Саме ми тут *постраждали*.

Страх — за себе й за дітей — вимкнув раціональну частину мозку Джини, і через це голос у неї так змінився, що вона сама себе не впізнала. То були інтонації неврівноваженої особи, схожі на ті, що можна почути в новинах про всіляких психів, яких вона завжди жаліла й зневажала. *«У критичних ситуаціях я б ніколи так не поводитись»*. Як часто вона собі це казала! І ось вам. Її поведінка точнісінько така, як у тих горорах. Паніка тріпоче в грудях, мов загнаний у пастку метелик, і, здається, заважає дихати рівно. Це занадто. Усе трапилося занадто швидко.

— Постраждали. Звісно ж. — Слідча відчинила дверця-
та автівки. — Виходьте.

Тепер уже без «прошу».

Офіцер, який викликав її, відступив, досі тримаючи до-
лоню на пістолеті. Чому, *чому* копи поводяться так, наче
Джина якась злочинниця? *«Це просто помилка. Жах-
лива тупа помилка!»* Автоматично вона потягнулася по
свій гаманець, однак Салазар блискавично вихопила його
й передала патрульному.

— Руки на капот, місис Роял.

— Чому? Не розумію, що...

Однак домовити вона не встигла, бо Салазар розвер-
нула її обличчям до автівки й штовхнула вперед. Щоби
пом'якшити зіткнення, Джина випростала руки назу-
стріч розжареному металу. З таким самим успіхом мож-
на було покласти долоні на ввімкнену газову конфорку,
але відсторонитися Джина не наважилась. Її затопило
ошелешення. Це *помилка*, думала вона. *Жахлива помил-
ка*. Спливе хвилина-друга — і вони перепросять за свою
грубу поведінку, вона люб'язно пробачить їм, а потім усі
посміються й підуть до неї пити чай із льодом... Напев-
но, у неї ще лишилось оте лимонне печиво, якщо Мел не
доїв усе до останньої крихти. Надто полюбляє він лимон-
не печиво...

Ураз їй дух забило: обшукуючи її, Салазар безпристрас-
но ковзнула рукою в те місце, торкатися якого *не мала
права*. Джина спробувала опиратись, але слідча з подвій-
ною силою припечатала її до капота.

— Місис Роял! Не раджу вам погіршувати своє стано-
вище. Слухайте уважно. Вас заарештовано. Ви маєте пра-
во зберігати мовчання...

— Мене — *що?* Це ж *мій будинок!* Оте авто вїхало в *мій
будинок!*